

Sygn. akt VII U 3019/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2020r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 marca 2020r. w W.

sprawy J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 8 maja 2019 roku, znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

J. T. w dniu 11 czerwca 2019r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 maja 2019r., znak: (...) wnosząc o uchylenie decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r. i ponowne obliczenie emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r.

Ubezpieczona zarzuciła zaskarżonej decyzji:

1. naruszenie art. 146 § 1 k.p.a. w zw. z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, polegające na odmowie uchylenia decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r. z uwagi na upływ pięciu lat od dnia jej doręczenia pomimo tego, że przepis art. 146 § 1 k.p.a. powinien być zastosowany jedynie w sytuacji braku unormowania ustawowego przewidzianego w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2020r. poz. 53 ze zm.);
2. naruszenie art. 114 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 114 ust. 1e pkt 2 w zw. z art. 114 ust. 1f pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poprzez ich niezastosowanie i odmowę uchylenia decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r. pomimo ujawnienia nowych okoliczności, tj. sprzeczności z Konstytucją przepisu art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz tego, że w razie przeliczenia emerytury bez pomniejszania jej wysokości o sumę kwot emerytur pobranych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, ubezpieczona niewątpliwie nabyłaby prawo do świadczenia w wyższej wysokości, przez co pięcioletni termin, o którym mowa w treści art. 146 § 1 k.p.a., nie ma do niej zastosowania.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik reprezentujący ubezpieczoną wskazał, że w dniu 23 kwietnia 2019r. J. T. złożyła w organie rentowym wnioski o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. Postanowieniem z dnia 8 maja 2019r. ZUS wznowił postępowanie, lecz nie uchylił decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r., wskazując jako podstawę takiego rozstrzygnięcia art. 146 § 1 k.p.a.

Powołując się na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, pełnomocnik ubezpieczonej podkreślił, że art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy ponownego rozpoznania sprawy o emeryturę lub rentę i stanowi *lex specialis* w takim zakresie, w jakim wznowienie postępowania regulowane jest przez kodeks postępowania administracyjnego. Ponowne ustalenie prawa do świadczenia w trybie art. 114 tej ustawy stanowi nadzwyczajną kontynuację poprzedniego postępowania przed organem rentowym, zmierzając do podważenia decyzji organu rentowego, niezależnie od tego, czy uprawomocniła się ona na skutek upływu terminu do odwołania, czy też rozstrzygnięcia sądu. To swoiste wznowienie postępowania w sposób oczywisty ogranicza prawomocność, czy też niewzruszalność decyzji organu rentowego w sprawach o rentę lub emeryturę. Zdaniem pełnomocnika, w rozpatrywanej sprawie organ rentowy powinien w pierwszej kolejności zastosować art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż brak było podstaw do stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Pełnomocnik ubezpieczonej zaakcentował także, że art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS został uznany za niezgodny z Konstytucją od chwili jego wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2013r., a więc także w dniu wydania decyzji emerytalnej dotyczącej J. T., tj. 9 kwietnia 2013r. W rezultacie ww. przepis nie mógł stanowić podstawy prawnej decyzji określającej wysokość świadczenia ubezpieczonej. Według pełnomocnika, oceny tej nie zmienia fakt, że w czasie wydania decyzji art. 25 ust. 1b korzystał jeszcze z domniemania konstytucyjności. Organ rentowy powinien zatem zastosować wszelkie środki prawne celem wyeliminowania stanu niezgodności z Konstytucją istniejących w obrocie prawnym emerytalnych decyzji ZUS odnoszących się do kobiet urodzonych w (...)r., wydanych na podstawie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Takim środkiem jest instytucja ustanowiona w przepisie art. 114 ww. ustawy, co powinien uwzględnić organ rentowy w postępowaniu, w którym zapadła wadliwa decyzja. Jednocześnie nie ma znaczenia fakt, że od dnia wydania wadliwej decyzji upłynęło pięć lat. Skoro bowiem ubezpieczona złożyła wniosek o przeliczenie świadczenia emerytalnego na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to tym samym Zakład Ubezpieczeń Społecznych powinien był przeliczyć świadczenie zgodnie z treścią powołanej regulacji. Ponadto pełnomocnik ubezpieczonej wskazał, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, który stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, stanowi nową okoliczność, o której mowa w art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Okoliczność ta ma natomiast istotny wpływ na decyzję wydaną wobec ubezpieczonej, gdyż skutkuje koniecznością podwyższenia wysokości świadczenia emerytalnego. To z kolei powoduje, że brak jest podstaw do zastosowania przepisu wyłączającego możliwość uchylenia lub zmiany decyzji po upływie pięciu lat od dnia jej wydania. Na tej podstawie pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie J. T. prawa do przeliczenia świadczenia emerytalnego bez uwzględnienia niezgodnego z Konstytucją art. 25 ust. 1b ww. ustawy (odwołanie z dnia 11 czerwca 2019r., k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 czerwca 2019r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że odmówił uchylenia decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r., znak: (...)i stwierdził, że jej wydanie nastąpiło z naruszeniem prawa. Powołał się przy tym na art. 146 § 1 k.p.a., który stanowi, że uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, na podstawie którego została ona wydana, nie może nastąpić, jeżeli od dnia jej doręczenia upłynęło 5 lat. Wówczas na podstawie art. 151 § 2 k.p.a. organ ogranicza się do stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazuje przyczyny, z powodu których jej nie uchylił. W przedmiotowej sprawie od dnia doręczenia ubezpieczonej decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r. upłynął pięcioletni termin, zatem nie było możliwe jej uchylenie, a odwołanie powinno zostać oddalone (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 czerwca 2019r., k. 5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. T., urodzona w dniu (...), na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 grudnia 2008r., znak: E (...), ma przyznane prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 listopada 2008r. Następnie organ

rentowy wydawał kolejne decyzje przeliczające świadczenie emerytalne (decyzje ZUS z dnia: 12 grudnia 2008r., k. 37-38 tom I a.e., 29 stycznia 2009r., k. 47-48 tom I a.e., 4 marca 2009r., k. 53-54 tom I a.e.).

Ubezpieczona w dniu 14 lutego 2013r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego. Organ rentowy po rozpoznaniu wniosku, w decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r., znak: (...) przyznał J. T. emeryturę od dnia 26 marca 2013r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie poinformował, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na fakt kontynuowania zatrudnienia, a w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy, ubezpieczona w dniu 24 kwietnia 2013r. zwróciła się do organu rentowego z wnioskiem o wznowienie wypłaty emerytury. Decyzją z dnia 6 maja 2013r., znak: (...) organ rentowy wznowił wypłatę świadczenia od dnia 1 kwietnia 2013r. wskazując, że kontynuowana będzie wypłata emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, ponieważ jest ona wyższa niż świadczenie wyliczone na podstawie art. 26 tej ustawy (wniosek z dnia 14 lutego 2013r., k. 1-2, decyzje ZUS: z dnia 9 kwietnia 2013r., k. 17-18, z dnia 6 maja 2013r., z dnia 22 kwietnia 2014r. - nienumerowane karty tom II a.e.).

Organ rentowy kilkakrotnie przeliczał emeryturę powszechną ubezpieczonej J. T. w kolejno wydawanych decyzjach: z dnia 30 września 2014r., z dnia 31 marca 2015r., z dnia 15 kwietnia 2016r., z dnia 27 kwietnia 2017r., z dnia 8 maja 2018r. i z dnia 3 kwietnia 2019r., ostatecznie ustalając jej wysokość w kwocie 3.817,59 zł brutto (decyzje ZUS w sprawie przeliczenia emerytury - nienumerowane karty tom II a.e.).

W dniu 23 kwietnia 2019r. – w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. wydanym w sprawie o sygn. P 20/16 – J. T. złożyła w ZUS

(...) Oddział w W. skargę o wznowienie postępowania, wnosząc o ponowne przeliczenie emerytury (skarga o wznowienie postępowania z 23 kwietnia 2019r. - nienumerowana karta tom II a.e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. postanowieniem z dnia 8 maja 2019r. wznowił postępowanie w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. w sprawie emerytury przyznanej decyzją z dnia 9 kwietnia 2013r. Następnie w tym samym dniu, tj. 8 maja 2019r., wydał decyzję znak: (...) w której odmówił uchylenia decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r., stwierdzając zarazem jej wydanie z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 146 k.p.a. uchylenie decyzji nie może nastąpić jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło 5 lat. W takim przypadku, na podstawie art. 151 § 2 k.p.a., organ administracji publicznej ogranicza się do stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazuje okoliczności, z powodu których decyzji nie uchylił (decyzja ZUS z 8 maja 2019r., postanowienie z 8 maja 2019r. - nienumerowane karty tom II a.e.).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w rozpatrywanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2020r., poz. 288 ze zm.), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do oceny zaskarżonej decyzji, na wstępie należy przypomnieć, że spór w przedmiotowej sprawie powstał w związku z tym, że Trybunał Konstytucyjny w dniu 6 marca 2019r. wydał wyrok w sprawie o sygn. P 20/16, w którym orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...)r., które przed dniem 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

Konsekwencją każdego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, wynikająca z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, jest to, że takie orzeczenie stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Ustawa z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2020r., poz. 53 ze zm.), zwana dalej ustawą emerytalną, nie zawiera odpowiedniej regulacji określającej wprost zasady i tryb postępowania w omawianym przypadku. Co prawda, można byłoby rozważać zastosowanie w takiej sytuacji powołanego przez stronę odwołującą art. 114 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Takie stanowisko nie jest jednakże uprawnione, co potwierdza orzecznictwo (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014r., III UZP 3/13; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017r., III UK 117/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 marca 2016r., III AUa 455/15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2018r., I UK 355/17). Wskazany pogląd opiera na tym, że art. 190 ust. 4 Konstytucji RP wyraźnie odsyła w przypadku w nim określonym do przepisów określających zasady i tryb wznowienia postępowania. Tymczasem instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto, lecz co najwyżej "swoistym wznowieniem postępowania" (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003r., III UZP 5/03 i orzecznictwo tam powołane), ma szerszy charakter niż wznowienie postępowania i nieco odmienne od niego przesłanki. Z istoty swej służy też innym celom, pozwalając - przy wykorzystaniu mniej rygorystycznych podstaw niż określone w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego podstawy wznowienia takiego postępowania - ponownie ustalić prawo do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokość. Nie jest też ograniczona jakimkolwiek terminem. Co jednak szczególnie istotne, orzeczenie, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi samodzielną i szczególną podstawę wznowienia postępowania wymienioną *expressis verbis* w przepisach regulujących postępowanie zarówno sądowe (art. 401¹ k.p.c. i art. 540 § 2 k.p.k.), jak i administracyjne (art. 145a k.p.a.). Stosownie do art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w niej stosuje się zaś przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Za przepis, na podstawie którego może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją, należy zatem uznać art. 145a k.p.a., w myśl którego można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja (§ 1). W takim przypadku skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W rozpatrywanej sprawie – wobec faktu, że w dniu 6 marca 2019r. Trybunał Konstytucyjny wydał wymieniony wcześniej wyrok w sprawie o sygn. P 20/16 - organ rentowy, stosując powołany art. 145a k.p.a. w związku z art. 149 k.p.a. wznowił postępowanie, lecz nie uchylił decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r., wskazując jako podstawę takiego rozstrzygnięcia art. 146 § 1 k.p.a. Wymieniony przepis przewiduje, że uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 1 i 2 nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, zaś z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 3-8 oraz w art. 145a i art. 145b, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat.

W sprawie poddanej kontroli sądu nie budzi wątpliwości, że od daty doręczenia decyzji z dnia 9 kwietnia 2013r., której uchylecia domaga się ubezpieczona, upłynęło 5 lat. Wprawdzie w aktach organu rentowego brak jest potwierdzenia odbioru tej decyzji przez J. T., jednak ubezpieczona nie kwestionowała okoliczności doręczenia jej ww. decyzji. W takiej sytuacji zastosowanie przez organ rentowy art. 151 § 2 k.p.a. było prawidłowe. Wskazany przepis stanowi, że w przypadku, gdy w wyniku wznowienia postępowania nie można uchylć decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 146, organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji.

W przedmiotowej sprawie Sąd, dokonując analizy stanowiska ubezpieczonej, nie znalazł więc podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji poprzez uchylene decyzji z 9 kwietnia 2013r. i ponowne wyliczenie emerytury. Uchylene decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt. 3-8 oraz w art. 145a nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat, co oznacza, że organ administracyjny rozpoznający sprawę po wznowieniu postępowania musi badać nie tylko, czy istniały przyczyny wznowienia, ale także czy na przeszkodzie ewentualnemu rozstrzygnięciu sprawy co do istoty nie stoją okoliczności, o jakich mowa w cytowanym art. 146 k.p.a. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 września 1999r., sygn. akt I SA 1956/98). Przepis ten zawiera dwie przesłanki negatywne ograniczające dopuszczalność uchylene decyzji administracyjnej w trybie wznowienia postępowania. W przypadku upływu pięcioletniego terminu od daty doręczenia decyzji organ rentowy nie może orzec co do istoty sprawy. Zgodnie z poglądami orzecznictwa upływ tego terminu jest bezwarunkowy, niezależny od okoliczności, które go spowodowały. Termin taki nie może być przywrócony na podstawie art. 58 k.p.a., a jego upływ pozbawia organ administracyjny prowadzący wznowione postępowanie możliwości orzeczenia co do istoty i ewentualnego uchylene lub zmiany decyzji wydanej w postępowaniu zwykłym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 listopada 2005r., sygn. akt VII SA/Wa 463/05 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 kwietnia 2009r., sygn. akt II OSK 124/09).

Zaznaczenia wymaga także, że choć w wyroku z dnia 6 marca 2019r. Trybunał Konstytucyjny wskazał na możliwość dochodzenia wyrównania świadczeń przez wszystkie kobiety objęte zakresem przedmiotowego orzeczenia, to jednocześnie orzeczenie to nie doprowadziło do wyrugowania z systemu prawa omówionych przepisów art. 146 i art. 151 k.p.a., które nadal wiążą przy rozpatrywaniu skarg o wznowienie postępowania. Z kolei wskazanie w uzasadnieniu powyższego orzeczenia na powinność ustawodawcy wprowadzenia odpowiednich regulacji w celu zagwarantowania jednolitych zasad zwrotu świadczeń należnych uprawnionym, świadczy o świadomości TK co do przedstawionego wyżej problemu. Do chwili obecnej regulacje, o których mowa, nie zostały jednak wprowadzone, a uwzględniając te, które obowiązują, Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Z uwagi na okoliczność, że odpowiada ona prawu, a ubezpieczona nie zaprezentowała argumentacji, która podważyłaby prawidłowość stanowiska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, to na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)